

ske gennem et apotek, og den del af lovforslaget er en konsekvens af, at man gennem flere år blandt visse dyrearter har kunnet konstatere en øget resistens over for forskellige ormemedler. Den øgede resistens forklares bl.a. med, at ormemedlerne ofte anvendes rutinemæssigt og ukynligt.

Foruden problematikken om øget resistens i dyrebesætningerne er der hele spørgsmålet om forekomsten af uønskede lægemiddelrester i levnedsmidler.

Med forslaget mindskes risikoen for forekomst af lægemiddelrester i fødevarerne, og af folkesundhedsårsager mener vi, at en sådan udvælgelse er ønskværdig.

Af de nævnte grunde ser vi i Det Radikale Venstre positivt på intentionerne i forslaget om, at der tages konkrete skridt til en mere kontrolleret behandling af dyr med antiparasitære lægemidler, ligesom vi anser det for yderst fornuftigt, at dyrlægens faglige ekspertise inddrages med en medfølgende receptpligt for rekvirering og anvendelse af midlerne.

Vi anser også præciseringen af, at det er Lægemeddelstyrelsen, der indhenter bivirkningsindberetninger fra medicinalpersoner som rimelig, og i samme boldgade mener vi også, at bemærkningernes overvejelser om, hvorledes man sikrer sig bedre analyser og statistisk grundlag, er fornuftige. Alle rimelige forslag, der kan forbedre det statistiske grundlag uden for store administrative byrder for lægemiddelfremstillerne, vil kunne accepteres af Det Radikale Venstre.

Endelig finder vi forslaget om at udvide begrebet medicinalpersoner i reklamebekendtgørelsens § 4 til også at omfatte apoteksassistenter, sygeplejersker som hensigtsmæssigt. Heraf følger en tilsvarende indstilling til begrebet offentligheden i forhold til den nugældende praksis, og det anser vi som fornuftigt. En effekt af forslaget vil så være, at der ikke længere skal søges om tilladelse til at bringe reklamer for receptpligtige lægemidler i fagblade for læger, tandlæger, dyrlæger, farmaceuter, sygeplejersker og apoteksassistenter.

Det Radikale Venstre kan støtte lovforslaget.

Frank Aaen (EL):

Det her lovforslag omfatter mange småændringer. Det er måske ikke lige helt klart, hvordan de hænger sammen, og måske er der også nogle af dem, vi skal kigge lidt nærmere på under udvalgsarbejdet, men vi er stort set enige i det,

der er lagt frem, enige i, at alle svangerskabsforebyggende midler skal underlægges en eller anden form for kontrol, at det er vigtigt at forebygge, at medicin bruges umotiveret og forkert både til mennesker og dyr, derfor er vi med på, at ormemedler gøres receptpligtige, og at der selvfølgelig skal være en, der har det overordnede ansvar for, at landet er dækket bedst muligt med lægemidler i forskellige nødsituationer.

Men igen, som vi jo var inde på under det forrige lovforslag, er det egentlige problem jo, at produktion og salg af medicin er overladt til private virksomheder, der har som formål at tjene penge. Derfor må vi hele tiden komme med de her reguleringer for f.eks. at forhindre, at der i en krisesituation er nogen, der udnytter situationen til at skrue priserne op på den nødvendige medicin.

Vi har altså grundlæggende den holdning, at produktion og salg af lægemidler, medicin, burde være et offentligt anliggende.

Vi er enige i, at de firmaer, der ønsker et lægemiddel godkendt til markedsføring, skal afholde de udgifter, der er i forbindelse med behandlingen af ansøgningen. Vi er enige i, at det er godt at have et godt statistikmateriale, så man kan gribe ind, også når det f.eks. drejer sig om medicin til dyr.

Der er et forslag om at udvide mulighederne for at reklamere for medicin. Det er vi sådan set lidt skeptiske over for, ikke fordi vi ikke synes, at de, der har en mindre uddannelse end læger, altså sygeplejersker, ikke også skal have mulighed for at modtage informationsmateriale, men vi er grundlæggende imod, at medicinalindustrien i den grad reklamerer for sine produkter. Formålet er jo ikke primært at informere, men at sørge for, at der bliver solgt noget mere af den pågældende virksomheds produkter på bekostning af andre virksomheders produkter eller helt generelt at prøve at sælge så meget som muligt, også selv om der ikke er så meget brug for det.

Derfor vil jeg godt spørge ministeren: Burde det i virkeligheden ikke i højere grad være Lægemeddelstyrelsens opgave at informere, således at vi skulle gå den anden vej og begrænse industriens muligheder for at reklamere? Hvad er egentlig talt begrundelsen for at udvide de personalegrupper, som skal modtage lægemiddelindustriens reklamemateriale? Hvad er begrundelsen for det? Den synes jeg